

og han endelig er kommen til denne Overbevisning, giver det godt Haab om, at der kan komme Noget ud af Forhandlingerne, og dette Haab styrkes ogsaa ved, at han sagde disse Ord, at han selv ikke vilde forlange en Fæstning, naar den ruinerede Landet. Saa ere vi jo meget enige, thi at den vilde ruinere Landet, er der jo fuld Enighed om i Flertallet af Forsamlingen. Den vil ruinere Landet, og altsaa er der Haab om, at saasnart Krigsministeren bliver fuldt overthydet om det, vil han imødefomme Thinget og nedstemme sine Forbringere i saa Henseende. Men paa den anden Side svækkede han igjen Betydningen heraf ved det, han senere i Dag sagde. Der blev nemlig og er flere Gange blevet rettet det Spørgsmaal til ham: Hvorfra skulle Pengene komme. Derved mentes naturligtvis det, at vi ere overbeviste om, at hele denne Foranstaltning vil ruinere Landet, vi kunne ikke se, hvorfra Pengene skulle komme, vi kunne ikke indse, hvorledes knap 2 Millioner Mennesker skulle være i Stand til at bære et militært Budget som det, der laves og tilsigtes her. Det er umuligt at forstaa. Naar vi rette det Spørgsmaal til Ministeren, hvorfra Pengene skulle komme — og vi mene jo dermed, at vi ikke kunne se Andet, end at Landet vil blive ruineret derved —, saa svarer den ærede Krigsminister i Stedet for at sige, Ja, saa bygge vi ingen Fæstninger, tværtimod: Det er jo ligegyldigt, om vi tage Pengene ved nye Skatter, ved at stifte Aaan, eller, jeg tror, at der var et tredje Alternativ, ja, ved at tage den Kassebeholdning, der er, og altsaa hindre os i at anvende den til nyttigere Foretagender. Det er jo rigtigt nok at modstige sin første Udtalelse om at ville opgive Fæstningen, naar den ruinerede Landet. Jeg bemærkede forrige Gang, jeg havde Ordet, at det dog var urimeligt at fordræ, at vi skulde lægge en Fæstning om Kjøbenhavn, fordi vi vare udsatte for, at det pludselig kunde give sig til at knalde løs i Afghanistan. So, det sagde jeg, men jeg tilføiede rigtigt nok, at fordi Rusland og England kom i Krig, havde vi dog Erfaring for, at Rusland og England meget godt kunde føre denne, uden at vi mærkede det Alleringeste dertil, uden at vi derfor skulde behøve at bygge Fæstninger. Krimkrigen med Blokaden i Østersøen blev ført fra Englands Side uden i mindste Maade at forurolige Danmark og med de uhyre Frenskridt, Mekanismen og Tekniken have gjort paa alle Omraader, er det klart, at England langt lettere nu vil kunne føre en Søkrig i den hotniste Bugt uden at komme til Danmark end for 30—40 Aar siden. Men i alt Fald, naar

den ærede Krigsminister, som i Formiddags har sagt, at vi maa have Kjøbenhavn befæstet, fordi England under en eventuel Krig mellem England og Rusland kunde komme og forlange en Kulplads osv. hos os, og det maatte vi kunne forhindre, det var nødvendigt, forsaavidt vi vilde holde os neutral, saa maa han dog indrømme, at det er temmelig kostbart for os, at vi i Fredstid skulle ruinere os, hvad vi jo Allesammen ere enige om vi maa, ved at bygge en storartet Fæstning for at forhindre England i under en Krig med Rusland at lade Kul i vore Farvande og at lægge Depoter her eller reparere i vore Havne. Det tror jeg ikke nogen Magt vil fordræ, og skulde det fordræ, saa siger jeg: Lad os saa hellere leve vort Liv saa længe vi kan i Fred. Det er tidsnok, naar Ulykken kommer; men at ødelægge os i Fredstid ved at udsukke alt nationalt og socialt Liv her i Landet for at kunne tilfredsstille de Forbringere, der maatte kunne blive stillede i saa Henseende under en eventuel Krig mellem England og Rusland, det forekommer mig dog urimeligt. Net, de Forbringere, der ville blive stillede til os fra Magternes Side, kunne opfyldes af Søværnet og den aktive Del af Armeen. Alt, hvad Folketretten kræver, kan opfyldes fuldt ud af dem, og Andet behøves ikke. Hvis der brød en Krig ud, og det viste sig, at der virkelig var en Stormagt, der trods det, at vi havde udviklet vort Søværn og den aktive Del af Armeen saa meget, som vi formaade, kort sagt, havde gjort, hvad vi kunde baade paa Vand og til Søes overalt i Rigets Provindsfer for at værne vor Neutralitet — hvis saa virkelig en Stormagt faldt over os, saa kunde vi dog virkelig sige, at vi havde gjort vor Pligt. Iøvrigt er i saa Tilfælde jelsvølgelig Tyskland den eneste Stormagt, der kunde gøre os Ulykke, da det er den eneste Magt, der har Interesse i at erobre Danmark. Jeg antager, at vi Alle ere enige i, at naar Regjeringen opfylder sin politiske Pligt, saa vil den stille os i et saadant Forhold til Tyskland, at den veed, hvad Tyskland forlanger af os, for at det vil respektere vor Neutralitet. Jeg tror derfor, at det Udvalg, der vil blive nedsat i denne Sag, vil komme til Forlig, til Overenskomst, saafremt Ministeriet, navnlig den høitærede Krigsminister, fastholder sin Ytring om, at han frasalder alle Forbringere om en Fæstning, naar den ruinerer Landet, det vil sige en Fæstning og hele det militære System, som den høitærede Minister vil indføre; og at den gjør det, vil være let at paavise. Det ærede Medlem fra Thisted (Sagd) udtalte, at Patriotismen maatte tvinge os til at